

EMBARGAT FINS A LES 20 HORES

Missatge institucional del president de la Generalitat amb motiu del Cap d'Any

Barcelona, 30 de desembre de 2011

Benvolgudes i benvolguts compatriotes,

S'acaba un any, n'encetem un de nou. Permeteu-me, doncs, que les meves primeres paraules siguin per transmetre a tot el poble de Catalunya els millors desitjos per a l'Any 2012, a punt de començar.

Tanmateix, voldria que els meus primers pensaments, i el meu record, fossin per a totes aquelles famílies que durant l'any que acomiadem han patit les inclemències i els embats més durs de la vida. La pèrdua d'un ésser estimat, la malaltia persistent, el dolor, la solitud no desitjada, la pobresa, la discapacitat extrema, la pèrdua de la feina o de la casa, i sovint fins i tot de l'esperança. A tots ells, sense excepció, el meu escalf, la meva estima, tot el meu afecte. Qui pateix alguna d'aquestes circumstàncies, pot entendre millor el patiment dels altres.

Ara fa just un any, quan vaig assumir la presidència del nostre país, us deia que el 2011 seria un any de molta exigència, un any difícil per a moltes persones. També us deia, però, que no hem de tenir por, perquè vivim en un país, som d'un país, Catalunya, que té moltes i molt bones possibilitats d'anar bé.

Pot semblar, envoltats com estem d'una boira espessa, que no tornaran els dies clars i lluminosos. Que costarà de tornar a veure la silueta del benestar i de la prosperitat. És lògic i humà sentir-se així, perquè enmig de la boira et trobes desorientat, perdut, fins i tot angoixat. Tanmateix, repeteixo el que he dit: no hem de tenir por. La boira s'anirà fent més fina, s'obriran escletxes i clarianes i veurem finalment el perfil de l'horitzó. Un horitzó que volem net i clar, i compartit pels 7,5 milions de persones que donen sentit a la Catalunya del present.

Des del primer dia, vaig dir que no amagaríem la realitat, que explicaríem la veritat, encara que fos dura, conscient que la societat catalana té un alt grau de maduresa i que no vol ser enganyada sinó cridada a un esforç col·lectiu. També vaig dir que

faríem front als problemes, per grans que fossin, sense por a ser criticats i escridassats. Que actuaríem sense concessions al populisme, pensant més en les futures generacions que en les properes eleccions, defensant més el bé comú que l'interès individual, corporatiu o partidista.

Passat un any, vull dir-vos que el que estem fent té un sentit. Té un sentit gran. La política d'austeritat, de rigor, de serietat, de fer els deures, d'enterrar l'economia especulativa, de saber que els deutes tenen un límit, de no estirar més el braç que la màniga, tot això té un sentit. El sentit de retrobar-nos amb els valors, principis i actituds que han convertit un país geogràficament i demogràficament petit com Catalunya en un gran país pel seu talent, la seva creativitat, el seu humanisme i la seva capacitat d'esdevenir un bon referent.

Arrosseguem quatre anys de dificultats creixents. Però no ens equivoquem: anys difícils no vol dir anys perduts. Serien perduts si en el camí acabéssim defallint o claudicant, per cansament, per comoditat o per falta d'esma.

Però seran anys guanyats si en traiem les lliçons oportunes: que el compliment dels deures és tan important com la consecució dels drets; que la riquesa que perdura és la que es construeix sobre la base de la feina ben feta al llarg dels anys; que la justícia social no és una ideologia de dretes o d'esquerres sinó un imperatiu moral que a tots ens pertoca defensar; que l'estat del benestar no és un regal dels governs sinó una conquesta de la societat, i que se'l posa en perill quan per agradar o per quedar bé se'n menyspreen els seus límits i la seva sostenibilitat; que el concepte del nosaltres, és a dir de la col·lectivitat, és tan important com el concepte del jo, és a dir, de l'individu. Si d'aquests anys n'aprenem aquestes lliçons, i les practiquem, serem molt més forts en el futur.

Sé que en el camí que estem seguint es cometen errors. El Govern tampoc no n'està lliure. És cert que quan pilotes un vaixell amb la mar calma i el vent de popa, els errors es noten menys; amb la mar embravida i onades altes que venen per tots els costats, els errors es noten més. Però ni tan sols aquestes condicions duríssimes i sense precedents poden servir d'excusa per no reconèixer els errors. Els errors són errors, i punt. I el pitjor de l'error no és cometre'l sinó negar-se a reconèixer-lo per excés d'orgull o de supèrbia, i no tenir propòsit d'esmena.

Tots intuïm, i molts sabem, que l'any 2012 serà dur. No ens podem fer trampes al solitari dibuixant un any de color de rosa que a hores d'ara no s'albira. Pel que depèn de nosaltres, seguirem el camí traçat. He dit abans que el que estem fent té un sentit en el que hi creiem fermament. Hi ha decisions, però, que no depenen de nosaltres i que són vitals per recuperar la visió de l'horitzó i deixar la boira enrere. Les autoritats europees i els líders de la Unió Europea han de donar senyals

inequívocs que creuen en Europa, en el seu futur, en els seus valors. Fins ara no ha sigut del tot així. Per un país com Catalunya, de fondes arrels europees que s'endinsen dotze segles enrere en l'imperi de Carlemany, l'aposta europea és indissociable de la nostra identitat mil·lenària. Ser catalans, i mediterranis, és la nostra manera de ser europeus.

També el nou Govern espanyol és responsable d'una sèrie de decisions que ens afecten com a catalans. Li demanem coratge, li desitgem encerts i li reclamem respecte cap a Catalunya i autèntic sentit d'Estat. Catalunya vol veure respectada la seva identitat, les seves institucions, la seva cultura, el seu dret i la seva llengua. També volem, però, que es respectin i no es limitin o retallin les nostres capacitats com a país: la nostra creació de riquesa, el nostre esforç col·lectiu, la nostra creativitat, el nostre talent.

En aquest sentit d'aprofitar totes les nostres capacitats com a país i com a societat, espero, desitjo i confio que l'any 2012 el Parlament de Catalunya formuli la proposta del pacte fiscal, amb el màxim consens polític possible, com a reflex del gran consens social existent sobre aquesta matèria. Confio que tothom, des de l'esfera pública o la privada, sabrà estar a l'alçada de les circumstàncies que Catalunya necessita i mereix.

Si la proposta de pacte fiscal és escoltada i atesa, els ponts entre Catalunya i l'Estat es reforçaran. En cas contrari, encara es debilitaran més.

Acabo dient-vos que l'Any Nou haurà de combinar exigència i esperança. Tenim dret a tenir esperança. I en tenim necessitat. Molta necessitat. Tots plegats. Una part molt important d'aquesta esperança la baso en tres qualitats que el nostre poble està demostrant abastament en aquesta època tan punyent i colpidora: la seva maduresa, entenent que els sacrificis i les renúncies d'avui són la llavor dels fruits del demà; la seva creativitat, sabent que els països petits han de fer les coses millor que els altres per sobreviure i destacar; i la seva bondat, comproment-se amb totes les causes destinades a fer costat a les persones més desvalgudes o amb necessitats més grans o més urgents. Aquesta bondat inherent del poble català és un immens motiu d'esperança.

El nostre país està a prova des de molts punts de vista. Estic convençut que superarem aquesta prova, per grans que siguin els entrebancs.

A tots, sense excepció, us desitjo de tot cor, com a President de Catalunya, un bon Any Nou en companyia de les vostres famílies i dels vostres amics.

Visca Catalunya!